

כניסת שבת:
ירושלים: 18:53
ת"א: 19:09
חיפה: 19:01
באר-שבע: 19:10

יציאת שבת:
ירושלים: 20:07
ת"א: 20:09
חיפה: 20:10
באר-שבע: 20:08

השבוע בגליון:

4
מרתק:
ישי לפידות בראיון בלעדי
על 'מועצת השירה
היהודית' שהקים!

מזרח חדש!
'נקודה טובה'
והשבוע: הצוחן מ'מחנה
יהודה'

3
מעניין:
'אלול' - מונולוג אישי נרגש

מקורי:
שכחת ילדים ברכב;
הזווית שלא הכרתם

מיוחד:
"ברקת - ראש עיר
לתיירים!"
רק ב'פרשניית'
השבוע!

יריית פתיחה / אישי פרי

1. סטיסטיקה מדממת!

העוסקים כולם במלחמה, לפרשה זו, וכך הוא דורש: במלחמה יפלו חללים הרבה. הקרבות הניטשים בין הצדדים יכולים לחספס מבט על יחיד ובודד המצוי בצרה. במלחמה, כמו במלחמה, דם-אחים נשפך כמים. למרבה התוגה, גם החלחלה מתערערת ומתקררת לה.

בדיוק בשביל-כך מטמיעה התורה בלב פרשות המלחמה, את פרשת הנרצח האלמוני הבודד שגווייתו מושלכת עדי-ארץ סמוך לעיר, ואת ההתייחסות המעמיקה הנדרשת בכדי לבחון את פשר המעשה המבחיל.

ללמדך, איש, כי גם בלב המלחמה, אל נא תעלים אוזן מנאקתו של יחיד בודד ועזוב! גם כשהחיים רושפים להבות ודמים, שים נא מבט ישר לעיני היחיד - שדמעתו בלחיו!

ימים קשים עדים עלינו. בכבישים דם וגוויות. מידי יום סף ההרוגים עולה. אבל אסור לנו להשתמש בסיפורי הטרגדיות הללו ברמת עדכון קריר ופיזי של 'אור ירוק', נוסח 'השבוע נהרגו בדרכים...'. כך הפכנו עוד עשרות אנשים לאובייקטים של עדכונים עיתונאיים. אל נא נזלזל בכל הרוג. הוא לא עוד נתון לסטיסטיקה קרה.

כי כל יהודי - עולם קטן הוא!

מלחמה עקובה מדם מתנהלת בישראל. דם, אש ותמרות עשן. אבל דווקא כעת מישירה התורה מבט אל העץ הקטן נושא-הפירות. "לא תשחית את עצה - כי ממנו תאכל", היא פוקדת. דווקא מלב הכאוס מזדקר לו אפוא העץ הסולידי, ומבקש יחס הולם. כי מפירותיו אנו אוכלים.

מלחמה, בנודע-הוא, מרסקת כל ערכים 'קטנים' יחסית. הבומבסטיקה של המלחמה לא מאשרת מבט ברזולוציות הזעירות. אבל יהודי, כך מורה התורה, לא נוהג במלחמה כמו בסרטי-אימה. הוא שקול, מדוד ואפוף-תבונה.

מסר זה, כך נראה, שזור הוא לאורכה של פרשתנו. בספרו על הפרשה, מבהיר הרב אלחנן סורוצקין, זכר צדיק לברכה, אח מגאוני הדור האחרון, ברוח זה הטעמה אחרת: סמיכותה של פרשת 'עגלה ערופה' שתמציתה: הרוג אלמוני ומסתורי שנמצא סמוך לערים, שעל זקני העיר הקרובה לעשות חשבון-נפש נוקב ולמצוא כפרה בגין האירוע המחריד.

הרב סורוצקין, מעלה בכך את ההקשר המוכרח לכאורה בין האזכורים הסמוכים

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי - זה חווייה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.
לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

2. 'יהודים של אלול' - - -

חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות שאנו עומדים בשעריו, איננו עוד ירח לירחי השנה. הוא מבטא סוג של רגש יהודי פנימי - נעלה וייחודי. ולא, לא רק בשל העובדה שאז הילד חוגג בתכונה את 'שלום כיתה א', או שהבן החרדי הצעיר דורך, לראשונה בחייו, במפתנה של ישיבה, בחולצה צחורה בוהקת, ואמא המביטה בצד עם דמעות חמות בעיניים.

חודש זה והמשכו, יוזכר, איננו חודש של העם החרדי. הוא חודש של הקולקטיב היהודי. מעודי צצים בי זיכרונות ילדות עלומים של ילד קט המתלווה לאביו החזן, לתפילה רוטטת ונרגשת של כיפור בעיר גבעתיים. אי-שם, בבית הכנסת שבמעלות רחוב טויבר, הרעים אבא בקולו העצמתי. היו שם את הזקנים והזקנות שדידו בקושי למקום-מושבם, האפוף אבק מהעדר שימוש בו, שהפעם התייצבו, ובהתרגשות. נזכרו היטב בקולו הרוגש והמסתלסל של חזן של העיירה החסידית - בה התגוררו כנערים של טרום-שואה.

ומעל הכל, עיני ראו מחזה אחר, שנצרב בזיכרוני עד יומי זה: החלון נפתח לרווחה. אוויר קליל חודר לבית הכנסת, ולפתע פתאום, אתה רואה את הילדים עם האופניים של כיפור נקבצים ובאים להציץ. אתה רואה גם כמה אמהות שלהם, שדרך-כלל יביעו פני התנכרות לבית כנסת ולחזן יהודי, אך הפעם העיניים שלהם בוהות. נעוצות כמסמר בחזן ובמתפללים. סוג של הלם אלמותי אופף אותם. דומה בעיני, היהודי החרד, שנשמתם בוערת בהם כאש הכבשן. אך ביטוי אין לה לנשמה. רק חרש אחד - גדול וארוך - - -

מתברר, כי כיפור מצליח גם למגנט אותם. אלו הם 'יהודים של כיפור'.

חודש אלול, הוא החודש שבו הרוח מנשבת בעולם. שבו החומר מצטמצם והופך לפחות מגושם, גס וחומרני. בחודש זה כל יהודי ויהודיה נותנים לרוח שבקרבים לדבר. חודש זה מגלה לכל כי לא צריך את תרבות הניו-אייג' של הודו כדי למצוא רוח. אפשר למוצאה כאן ועכשיו: בסליחות של 'ישיבת אור החיים'.

בפתחו של חודש הרחמים והסליחות, החודש הכי יהודי שיש, אני חייב לצטט ציטטה מתוך טור שנכתב על ידי עבדכם הנאמן, כותב השורות, בשנים עברו, תחת הכותר 'איפה הכותל?':

"שלושה רמי-קומה, חסונים, פגשו אותי בצומת שמואל הנביא - כביש 1, בליל שלישי האחרון, ערב כיפור. "איפה הכותל?", ביקשו לדעת, ואנוכי הפניתי אותם ליעד. הם היו עטויי כיפה אך דומה היה שהכיפה הינה רק לתפאורה ארעית, של ערב כיפור. ובכל זאת, ברגע זה, צמרמורת חלפה בעורקי. כי הם לא היו היחידים שנהרו לכותל. היו רבבות כמוהם.

"הנה ימים באים, הרהרתי, שבו הקונצנזוס מתמקם סביב אידישקייט ויהדות, ולא סביב צבא ועבודה. הנה הימים היפים, בהם עם ישראל מגלה אהדה וצימאון למסורת היהודית, ואז, החסרת-פעימה. מי ייתן, כמהתי, שהאחדות והחיבור הקולקטיבי הזה של העם למורשת יימשך. מי ייתן ולא יהיה יהודי או יהודייה בעמנו שלא יכיר את תפילת שחרית מקרוב, כל ימות השנה. התרגשתי בהתרגשות טהורה וזכה של ילד קטן"

מצוות ספר תורה למלך

בתלמוד (סנהדרין כא, ב), כותבת הגמרא על מצוות ספר תורה, שעל המלך לישא עמו כל העת: אינו נכנס בה לא לבית הכסא וכו' שנאמר והייתה עמו וקרא בו מקום הראוי לקרות בו. יש אפוא מקום להבין מדוע ישנו איסור בכך - שלכאורה בין-כך ובין-כך, אם הוא דברי קדושה יילמד הדבר מהאיסור הכללי האוסר הכנסת דברי קדושה במקומות בלתי-הולמים, אשר נלמד מן המקרא: והיה מחניך קדוש (ראה שבת קנ, א) ואין צורך כלל במקרא ייחודי לשם העניין הלזה.

וניתן היה לומר כי מדובר בספר-תורה כשהוא מכוסה - דבר שמור מצד איסור 'והיה מחניך קדוש'. בהכרח שמכוסה שמותר, אלא שלאור זאת נצטרך בהחלט לחקור ולדרוש בעילתו של איסור זה; הן אמנם שאינו חייב במצוות נשיאת הספר-תורה התמידית משום שמצוות "וקרא בו", הצמודה למצוות הנשיאה גם היא לא רלוונטית, אך איסור מדוע?.

ואולי יש לומר, שכיוון הקישה התורה מצות הנשיאה המתמדת וכרכתה ואגדתה יחד עם מצות "וקרא בו" הרי שבשעה שנושא הספר-תורה ולא יכול לקרוא בו הרי שמבטל בידים - ע"י הכנסת ספר-התורה למצוות הקריאה, ולכן מנעו זאת.

ואגב זכינו כאן להגדרה המופלאה הזו: שכל כולה של מצות "והייתה עמו" בס"ת של המלך הינה חלק ממצוות הקריאה ומצווה אחת היא התלויה וכרוכה האחת בשנייה - וכל שאין מקום לאחת אין גם מקום לחברתה.

מכל-מקום שאלתנו עודנה עמומה: מצווה אין, אך מהו פשרו של איסור זה? ומהי הגדרתו? יש להתבונן.

שאלה: תחילת זמן הלימודים בפתח. מהו התנאי הראשון העומד בין תלמיד לרבו?

תשובה:

"נמצינו למדים, שאם מזלזלים במעלה, היא אכן לא פועלת את פעולתה, ולא ניזונים ממנה.

"אם בחור ילמד בישיבה ואינו מחשיב אותה, הרי שלא קיבל ממנה מאומה! אם אדם לומד אצל ראש-ישיבה ואינו מחשיבו, לא יצק ממנו דבר!

"מניסיוני ראיתי, כי בחור שיונק-תורה אצל ראש-ישיבה כזה או אחר, "בדיעבד", ולא מתוך הוקרה שהוא רוחש לו ולתורתו, הרי שאינו רואה הצלחה בתורתו!

"התנאי הראשון במעלה, הוא ההחשבה.

"ההחשבה היא השער המתבקש לכל מעלה רוחנית".

*הדובר הינו מראשי ישיבה בירושלים. הדברים מתוך שיעור שנמסר. הביא לדפוס: יצחק העברי

אלומת
אור
בג'ונגל
הישראלי

נקודה טובה

הצווחן מ'מחנה יהודה'! - - -

רחוב יפו שלאחר הצות ליל השבוע, מול שוק 'מחנה יהודה' השומם.

פגשתי אותו, את גמור-הקומה הזה ומטלטלים על שכמו, עומד ברחוב השקט והשליו משהו, ומביט בלפי הגג וצווח: 'תציל אותי, יש לי חוב... מתי כבר אפרע אותו?'

הבטתי אל הגג, מצפה למצוא שם איש-שיחה, ואיננו. טוב, לבטח תבטלו בהינף-יד: 'איש של יפו שלאחר הצות הוא האיש. תימהוני הוא זה!'

פניתי אל האיש הלזה ושאלתיו לפשר הצווחה אל-על, כאשר אין איש:

"אני פשוט מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. צריך לדבר אליו כדבר איש על רעהו", השיב פשוטות.

נפעמתי.

אם גם אתם נחשפתם ל'נקודה טובה' בלב הג'ונגל הישראלי, פנו למערכת בהקדם!

תרבות - ספרות - דעות

מועצת המוסיקה היהודית / ראיון

אך לפני שבועות אחדים קוננו במדור זה על נוסטלגייית המוזיקה החסידיית שהולכת ונעלמת מחתונות ישראל, אז כנראה שלא היינו לבד: קבלו את 'מועצת השירה היהודית' שהוקמה באחרונה. 'פרשניית' השבוע' שוחח עם אמן המוזיקה ישי לפידות, המנצח על המהלך, כדי שיסביר לנו כמה דברים אמורים.

הכותרת: צמד של אמני מוזיקה חסידיית שרים נוסטלגיה יהודית. בראשם, האמן הנודע ישי לפידות. לצידו של אמן הזמר הישראלי המפורסם, ניתן למנות גם את אייל טוויטו, נתנאל ישראל, קובי ברומר, גיל יזראלוב. "רובם חדשים בתחום", מציין לפידות. יוני אליאב, זמר החתונות החסידי המפורסם אחראי על עיבוד והפקת השירים והמחרוזות, ותזמורתו המורחבת אף מלווה את הפרויקט. "זו עבודה מדהימה", מעיד לפידות.

"הרעיון הוא, לקחת את כל השירים הללו ולעשות להם קונצרט שלם. לצד מחרוזת שקטה וגם סוערת של קרליבך, תמצא גם מחרוזת מזרחית בסגנון ה'שבחי ירושלים' המפורסם. כן גם ישנה מחרוזת חסידיית כמו 'ריבונו של עולם' של מרדכי בן-דוד ומחרוזות של השירים היהודיים-ישראלים של כל הזמנים, כמו שירי 'שמחת תורה', דוגמת 'והאר עינינו'."

לדברי לפידות, "מטרת הפרויקט הינה, לתת כבוד ללחן ולמילים, ולא לעיבודים המשוגעים שיש היום. בניסיוני הגדול, כאשר עבדתי על עיבודים כאלו ואף פרצתי איתם לתודעת המוזיקה החסידיית, אני סבור, כי הגיע הזמן לתת כבוד לשירים הישנים - של פעם. כאלו שניתן לשיר אותם שעות - בלי מוזיקה".

ומיהו "קהל היעד" שלכם?
"כולם. אנו מופיעים לקהל מגוון. הופענו השבוע בחיפה לדתיים וחרדים, והשתתפו באירוע גם לא-מעט חילונים. השתתפנו גם בטקס 'פרסי אות המתנדב' של עיריית נתניה - אירוע שלא השתתפו בו דתיים כלל".

לאחרונה, באורח נדיר, קיימו הצוות של לפידות ערב בסגנון זה במעוז התרבות התל-אביבי 'צוותא'. בקרוב ישיקו דיסק לצפייה. ועוד תכנונים לעתיד הקרוב יש: "בעזרת השם, בלילות החורף ובלילות מוצ"ש הארוכים, נופיע בכל עיר ובכל מקום ולוקיישן שיזמינו אותנו". לדברי לפידות, "לכאורה זה נראה הופעה, אך למעשה זהו ערב שירה בציבור".

רפואה והלכה

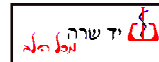
שאלה: תופעת שכחת הילדים ברכב. מהו גדר השמירה שאב חייב לשמור על ילדו הקטמנוק זה?

תשובה:

בתלמוד (קידושין כט, א) שנינו: האב חייב ללמד בנו לשוט, וזאת כדי להגן עליו מפני סערות הים, כדי שלא חלילה ייטבע.

ולכאורה, מקום היה לחקור ולדרוש בגדר חובה זו: האם האב חייב ללמד את **הבן להכשיר עצמו** מפני נזקי הים, או שמא הוא הוא - **האב, שמחויב על שמירתו מפני נזקיו**, אלא שהוא מקיים חובה זו באמצעות לימודו לשוט. ואם אכן כנים אנו כצד זה, הרי שודאי שמירת הבן מפני נזקי חום הרכב בכלל זאת.

ומכל-מקום, כמובן שגם מבלעדי זאת, האב אינו גורע מכל אדם המחויב בהצלת אחר מפני כל רע - משום הכתוב 'לא תעמוד על דם רעך', וכן חייב בפעולות מניעה מנזק של האחר - משום חובת 'השבת אבידה' מראש של גוף האחר (ראה תלמוד סנהדרין עח, א).

המדור בחסות:

פינת האיחולים

מזל"ט גדול!

ברכות שמים מעל משוגרות, לחבר יקר ואהוב, אציל מידות, תורתו אומנותו, ינון שכמורוב יחי' עם נישואיו בקרוב עם חני שושן תחי'. יהי ביתך, ינון, זורח עד בוא ינון!

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

ליאון מול ברקת; והנה הטקטיקה שמאחורי ההצהרות

כמה שמשה ליאון - המועמד החדש לראשות הבירה הגיע למקום טוב ובעיתוי הנכון - שבו תושבי ירושלים כולם נזעמים. החילונים נזעמים על הדוחות הדרקוניים אותם משיתים עליהם פקחי העירייה בכל אתר, והחרדים אף הם נזעמים על אירועי ההוללות המיותרים שברקת הביא לירושלים - דבר שהביא ל"חילול כבודה" של העיר העתיקה.

משה ליאון, לא צריך למעשה לקנות את הציבור בהרבה כסף. די לו פשוט לרכוב על גבי הכישלונות המדהדים של ברקת בכל תחום. די לו להסביר לתושבים שהוא ראש עיר שבא לעבוד - ולא להצטלם ליד כדורגלנים השכם והערב. די לו להזכיר את העובדה שראש העיר האחרון לא הטביע חותם של ממש בעירו: הצעירים עדיין מתקשים להשיג דירה בנחלאות, ואנשים שבאים לשוק 'מחנה יהודה' לדקת קניות עדיין חייבים לשלם 17 ₪ (!) על החנייה נטו. קיצוץ: מסחרה של כסף על החניונים - שכנראה לא קיימים בירושלים בלי תשלום.

המציאות בה ירושלים של ברקת היא כישלון צורב, כבר מביאה לליאון את התקווה הגדולה. השתמשות נאותה וחכמה בכישלונות הללו. היא הערובה לניצחוננו הבטוח. בעזרת השם.

ברקת - ראש עיר לתיירים!

כמעט חמש שנים חלפו מאז ירושלים חשה יתומה – בלי **אב דואג**. ירושלים של החמש שנים האחרונות אמנם הפכה גם הפכה למעוז של תרבות, אך בכך הפך גם ראש העיר הנוכחי לראש העיר לתיירי החוץ – לא לתושבי הפנים. וכלפי מה דברים אמורים? קבלו.

אודה ולא אבוש: במסגרת תפקידיי השונים, תלונות רבות נערמו על שולחני על התנהגות מזלזלת מצד העירייה והעומד בראשה כלפי תושבי העיר. חלק מהתלונות קבלו על פקחים שאורבים בכל פינה – ולא משנה אם זה ברחוב אוסישקין או מנחם משיב - ומצפים לתושב החונה כדי לרשום לו עוד דו"ח אסטרונומי. אם אתם תושבי העיר בעלי-רכב, קשה להאמין שלא קיבלתם איזה דו"ח מקומם על שנייה של חנייה בלתי-נאותה. ירושלים של ברקת, אין אפס, הפכה למזללה אובססיבית של כסף. אז נכון שהיו אי-אלו אירועי תרבות על חומות העיר העתיקה, אבל טיפת תרבות אנושית לא הייתה לה לעירייה. עיריית ירושלים של ברקת הייתה לדורסנית בהעדר-מעצורים. כל אזרח ירושלמי מרגיש זאת בכיסו.

תלונות רבות קיבלתי גם מתושבי רחוב דוכיפת שבשכונת פסגת-זאב הגדולה שהתקוממו לנוכח גינות מוזנחות ובלתי-תקינות בעליל באזור מגוריהם. ואיך העירייה התייחסה? ב'אדיבות' סינטטית. צחקה עליהם כל הדרך לעוד מופע צחוק וקרקס שהיא הכינה לתיירים.

צילום: יונתן זינדל, פלאש 90

ואם לתושבי העיר עצמה כך, לתושביה היהודיים של מזרח העיר על אחת כמה וכמה. למרות שתושבי שכונת שמעון הצדיק בבירה, לדוגמא, סבלו מהצקות בלתי-נסבלות מצד צעירים ערבים מופרעים, ראש העיר של של ירושלים התרבותית, לא ביקר שם לרגע כדי לעודד ולתת יחס הולם של ממש. בכלל, כל מי שהגיע ללוות מכר בדרכו האחרונה ב'הר הזיתים', חש שאיש לא גורס אותו בעירייה. כאילו אין מישהו רציני, אמיתי, אקטיביסט, שיטפל לו בעניינים. **כאילו אין ראש עיר אמיתי בירושלים.**

לעיתים קרובות קיבלתי את הדיוור האלקטרוני של דוברות העירייה. רבים מאלו סיפרו על עוד מיצג אמנותי או מופע שהולך להתקיים ברחובות הבירה. האזרח הפשוט, שרוצה חיים נורמטיביים הולמים, נשכח הרחק הרחק מאחור. הוא כנראה לא מספיק נראה טוב בשביל צילומי העירייה..

שני ירושלים יש: של תרבות ושל תושבים. ברקת יכול להיות ראש עיר בירושלים של תרבות - לא בירושלים של התושבים.

ברור הוא מכאן אפוא, כי ראש העיר הבא והמבטיח של ירושלים הוא אחד ויחיד: יו"ר הקרן לפיתוח ירושלים לשעבר, מר משה ליאון. רזומה עשירה רשומה אצלו. הוא בולדוזר של עשייה ממשית. תראו איזה מהפכים חולל כמנכ"ל משרד ראש הממשלה, וגם כראש הקרן לפיתוח ירושלים. מתקציב של 50 מיליון ₪ הוא הביא את הקרן לתקציב משגשג בסך 250 מיליון ₪ (!). ליאון חולל מהפכים בכל מקום ותחום שרק הניח בו את אצבעו.

ליאון הוא התקווה האמיתית והיחידה של כולנו, התושבים, לשרוד בירושלים בלי כיס מחורר!

הוא התקווה שנוכל לקבל יחס אנושי, ולשרוד בעיר המופלאה הזו!

כי רו"ח מר משה ליאון, הוא לא ראש עיר סינטטי וראוותני – הוא ראש עיר אמיתי!

רדיו - אאוט

אבישי פרי, סופר ועורך הגיליון, החליט לצמצם את צריכת הרדיו מהאוזניים. בשורות הבאות הוא יסביר מה פשר המהלך ה'חשון' שאימץ לעצמו (בהמלצה גם לכם)

טעות מרה שוררת בקהל הישראלי: חשובה היא בעיני ההמון האזנה לרדיו כסוג של 'בילוי' עדין וסולידי, אך זו טעות פטאלית: כשאתה מאזין לנתן זהבי או גבי גזית, אתה קולט ב'תת-מודע' שלך גם את ההשקפות-חיים וכאבי-הבטן של השדר. ואם הוא כזה שמתנהג לעיתים כ'בהמה גסה' הרי שבהעדר שום-לב אתה גם נלכד באופי הזה במידה מסוימת.

צריך לזכור שכאשר אתה מאזין לצווחותיו הקולניות והפראיות של נתן זהבי, אתה נהיה קצת נתן זהבי. כן, כפי שאתה שומע. ואני לא בטוח שהינו דמות נערצת לחיקוי בשבילך אתה - המאזין לו.

כאשר השמעתי לידיד את התובנה הזו, הוא קטע את דבריי ומיד הזכיר לי כי גם מי שהוכר כ'סנגורן של ישראל', רבי לוי יצחק מברדיטשוב הדגיש זאת, אך בשפה מעט שונה: "כאשר אתה קורא מאמר", הסביר פעם הרבי מברדיטשוב, "יותר ממה שאתה קורא את אשר נכתב בו, אתה קורא את מה שלא נכתב בו! אתה נושם את צלילי השורות והניחוח שהכותב הניח בהם". מבין בתרי המילים, התכוון הוא לומר, אתה מבין את האופי ואת הסגנון; מה חשוב לו לכתוב ומה פחות.

המסר אפוא הינו מאוד ברור: סגנון הכתיבה של היוצר, או התפייטות וניגון קולו של השדר, מלמדים אותך הקורא/השומע השקפת-חיים, אם-כי כמוכן מוסווית וסמויה. מבין השיתין אתה נכנס לרגע לראשו של מעביר-התוכן היבשושי לכאורה, ודרכו אתה מקבל אופי הסתכלות על תופעה או על התרחשות אחרת שהוא מסקר אותה בפשטנות שכזו.

אין ספק, שזה מה שעמד בראש ההחלטה שלי לצמצם את צריכת האלכוהול הרדיופוני. כי אם אני לא רוצה להזדהות עם דמות כמו נתן זהבי, כדאי לי מהר מאוד להתנזר משמיעת קולו דרך הנגן שלי. נכון, שכיף לשמוע ולהתקומם כל פעם מחדש, אבל המציאות מוכיחה, שעם כל הכבוד להתקוממות, הדרך של הקליטה וההכלה של אישיות הדובר/ הכותב קרובה ומואצת יותר. זו המציאות.

משכך אני ממליץ גם לכם הקוראים לעשות את הצעד הנכון והפשוט להאזין לשדרים שאתם מעריכים אותם בשעות הפנאי.

תעשו לעצמכם טובה: אם אצלכם נתן זהבי איננה דמות מעוררת חיקוי, כדאי שפשוט לא תגרמו לעצמכם בכך להיות נתן זהבי.

בהצלחה!